

Sygn. akt I PK 17/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa T. T.

przeciwko Powiatowi B.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 czerwca 2016 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt V Pa 75/14,

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 4 listopada 2014 r. oddalił apelacje obu stron od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 2 sierpnia 2013 r., którym zasądzono od M. w Ł. (którego następcą prawnym jest pozwany Powiat B.) na rzecz powoda kwotę 17.314,26 zł z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę i oddalono powództwo w pozostałym zakresie (o przywrócenie do pracy i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy).

Powód wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku, opierając ją na podstawie

naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 180 § 1 pkt 2 k.p.c., a także na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 23<sup>1</sup> k.p. i art. 45 § 2 k.p. i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Dla uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest zatem wystarczające twierdzenie skarżącego, że tak jest, ani zarzucenie naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego w taki sam sposób, jak wykazano w podstawie skargi. Z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wynika bowiem konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), co prowadziłoby do uwzględnienia skargi kasacyjnej.

Zdaniem skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, albowiem:

1. „prowadzenie postępowania odwoławczego przeciwko pozwanemu Powiatowi B. zamiast przeciwko M. w Ł., który nie występował w sprawie, uniemożliwiło dokonanie rozstrzygnięcia merytorycznego przez Sąd Okręgowy”;
2. Sąd drugiej instancji „dopuścił się także rażącej obrazy przepisów prawa materialnego, a to art. 23<sup>1</sup> § 1 k.p.”, bowiem choć „prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o wszystkie wnioskowane przez powódkę w toku postępowania odwoławczego dokumenty”, to „na podstawie ich analizy, pomimo przyjęcia

jednakowych celów dla obu placówek w postaci poddania dzieci procesowi kształcenia i wychowania, niezasadnie oparł się na szczegółach realizacji tych celów i odmówił zastosowania konstrukcji przejęcia jednej placówki oświatowej przez drugą”;

3. doszło do rażącego naruszenia art. 45 § 2 k.p., przez „nietrafne przyjęcie, że przepis ten został prawidłowo zastosowany w sprawie z uwagi na niemożliwość przywrócenia powoda do pracy, mimo że stan faktyczny ustalony przez Sąd II instancji prowadził do przyjęcia, że M. (M.) został przejęty przez M.1 (M.1), co oczywiście umożliwiało przywrócenie powoda do pracy”.

Tego rodzaju uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje podstaw do stwierdzenia, że skarżący wykazał jej oczywistą zasadność. W odniesieniu do przekształceń podmiotowych po stronie pozwanej nie wskazał bowiem nawet przepisu prawa, który miałby naruszyć Sąd odwoławczy, uznając Powiat B. za następcę prawnego pozwanego M.1 w Ł., natomiast co do art. 23<sup>1</sup> § 1 k.p. i art. 45 § 2 k.p. we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania można odnaleźć jedynie twierdzenia powoda, że doszło do ich naruszenia, co jak już powiedziano, nie jest wystarczające dla przekonania o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie można bowiem na ich podstawie stwierdzić na „pierwszy rzut oka”, że skarga kasacyjna podlegałaby uwzględnieniu, a tylko wtedy mogłaby być uznana za oczywiście uzasadnioną.

Odwołanie się dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania do podstaw skargi przez stwierdzenie, że skarżący wnosi o przyjęcie skargi do rozpoznania, „mając na względzie przytoczone wyżej podstawy kasacyjne oraz ich uzasadnienie”, nie może zaś wywołać żadnego skutku nie tylko dlatego, że podstawy skargi nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, ale również z tego względu, iż jak już powiedziano, rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. W tym kontekście wskazać należy dodatkowo, że Sąd Najwyższy rozpoznawał już skargę kasacyjną strony powodowej w sprawie o analogicznym stanie faktycznym i prawnym, oddalając tę skargę wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2016 r. (I PK 5/16). Z uzasadnienia tego wyroku wynika, że Sąd Najwyższy podzielił stanowisko Sądu drugiej instancji zarówno odnośnie do tego, że nie doszło

do przejścia zakładu pracy (M. nie przejął M.1, jak i w zakresie dotyczącym tego, że następcą prawnym zlikwidowanego M. 1 jest Powiat B., uznając tym samym, że skarga kasacyjna strony powodowej, oparta na takich samych zarzutach, jak w niniejszej sprawie, pozbawiona jest uzasadnionych podstaw. W takiej sytuacji niemożliwe byłoby przyjęcie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.